

Ο Άγιος Νεομάρτυς Γεώργιος από την Αττάλεια, ο “θαλασσινός”

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Μαρτύρησε στην Κρήνη (Τσεσμέ) της Μ. Ασίας στις 25 Ιουνίου 1823

Ο Άγιος προερχόταν από τουρκόφωνους ευλαβείς χριστιανούς γονείς της περιοχής της Αττάλειας, που είχαν και ιδιόκτητη εκκλησία προς τιμήν της Αγίας Αικατερίνης. Κάποια μέρα ενώ έπαιζε με άλλα παιδιά τον άρπαξε ο αγάς της περιοχής, τον πήρε σπίτι του και σαν μικρό παιδί που ήταν κατάφερε να τον εξισλαμίσει.

Για να τον κρατήσει μάλιστα κοντά του τον πάντρεψε αργότερα με την κόρη του. Οι γονείς του αγνοώντας τα συμβάντα θρηνούσαν την απώλειά του και όταν τέλος έμαθαν τη φρικτή είδηση οδύρονταν και ζητούσαν τρόπο να τον δουν έστω και από μακριά. Μη μπορώντας να τον πλησιάσουν παρεκάλεσαν κάποια γνωστή τους χριστιανή γυναίκα, ονόματι Μαρία, η οποία ήταν υπηρέτρια στο σπίτι του αγά, να θυμίσει στον νέο την καταγωγή του. Με φόβο λοιπόν η Μαρία τόλμησε να μιλήσει στον Γεώργιο για τους γονείς του, την καταγωγή του και τη θρησκεία του. Πράγματι ο λόγος της είχε αποτέλεσμα, καρποφόρησε αμέσως στην καρδιά του και ήθελε να φύγει αλλά πώς; Μηχανεύτηκαν το εξής, να προφασιστούν ότι ο μεν ένας θα πήγαινε για προσκύνημα στη Μέκκα, η δε άλλη στα Ιεροσόλυμα. Πράγματι συναντήθηκαν στα Ιεροσόλυμα και προσκύνησαν με χαρά και ευλάβεια τους Αγίους Τόπους. Η Μαρία έγινε η πνευματική του μητέρα. Στη Μονή του Αγίου Σάββα εξομολογήθηκε ο Γεώργιος και επανεντάχθηκε στην Εκκλησία. Λούστηκε στον Ιορδάνη και αξιώθηκε των Αχράντων μυστηρίων. Στην Ιερουσαλήμ έμεινε δύο

χρόνια παρακαλώντας συνεχώς τον Θεό για τελεία συγχώρεση. Αργότερα εγκαταστάθηκαν στην Κρήνη της Μ. Ασίας, όπου ο Γεώργιος επαγγελλόταν τον καφεπώλη και εκεί και νυμφεύτηκε.

Λόγω της Επανάστασης του 1821 γίνονταν μετακινήσεις του τουρκικού στρατού. Ο Άγιος, επειδή γνώριζε την τουρκική γλώσσα, έγινε ιπποκόμος στο Διοικητήριο. Κάποια μέρα διαδόθηκε πως θα περάσει από την Κρήνη ο πασάς της Αττάλειας. Η Μαρία και η σύζυγος του Αγίου Ελένη τον παρεκάλεσαν να φύγει για λίγο, μέχρι να περάσει ο πασάς. Ο Άγιος τις διαβεβαίωσε ότι δεν πρέπει να φοβούνται και ότι δεν πρόκειται να πάθει κανένα κακό, αντίθετα μάλιστα έχει να ωφεληθεί. Οι αγαθές γυναίκες δεν εννόησαν ότι εκείνος είχε αποφασίσει να μαρτυρήσει για τον Χριστό.

Όταν ήρθε ο αγάς ο Άγιος ως ιπποκόμος έτρεξε να τον υποδεχθεί, κράτησε το χαλινάρι του αλόγου και τον βοήθησε μάλιστα να αφιππεύσει. Εκείνος, όταν τον αναγνώρισε, με πολύ θυμό μάλωσε τον πασά της Κρήνης διότι είχε τον γαμπρό του σε τέτοια υποτιμητική θέση και διέταξε να τον φέρουν στο Διοικητήριο. Όταν παρουσιάστηκε μπροστά του τον ρώτησε : Γιατί Μεχμέτ έφυγες με δολιότητα από το σπίτι σου; Δε λυπήθηκες τη σύζυγό σου και το παιδί σου; Ο Άγιος του απάντησε : Κάνεις λάθος, δεν ονομάζομαι Μεχμέτ αλλά Γεώργιος και Χριστιανός θ' αποθάνω. Άπιστε, του απάντησε με πολύ θυμό ο πασάς, δεν είσαι περιτετμημένος από μικρό παιδί, δεν είμαι εγώ που σε ανάθρεψα, σε έκαμα γιο μου, δε σου έδωκα την κόρη μου και τόσα άλλα καλά και τώρα μου λες ότι κάνω λάθος; Τότε ο Άγιος με πολύ θάρρος του απάντησε. Μάλιστα, κάνεις λάθος, διότι ούτε συ με γέννησες, ούτε εγώ σε γνώρισα για πατέρα, ούτε Μεχμέτης είμαι αλλά Γεώργιος Χριστιανός.

Ο πασάς θυμωμένος διέταξε να τον κλείσουν στη φυλακή και να τον δείρουν. Ο αξιωματικός που τον συνόδευε τον συμβούλευε ν' ακολουθήσει τη γνώμη του πεθερού του και έχει ν' απολαύσει πολλά αγαθά και πολύ πλούτο. Ο Άγιος όμως του απάντησε ότι όλα τα αγαθά δεν μπορούν να συγκριθούν με την αγία πίστη του

Ιησού Χριστού.

Τον φυλάκισαν, τον έδειραν σκληρά και του έκλεισαν τα πόδια στο τιμωρητικό ξύλο. Ένας ευλαβέστατος ιερέας, ο Γρηγόριος, κατάφερε να φυλακιστούν και δύο Χριστιανοί, επειδή δήθεν όφειλαν χρήματα, για να συμπαρασταθούν στον μάρτυρα.

Οι βασανιστές άρχισαν με κολακείες και απειλές. Έπειτα ακολούθησαν τα βασανιστήρια, ένα πυρωμένο χάλκινο σκεύος στο κεφάλι ενώ περιέχυναν το σώμα του με ζεματιστό λάδι. Ο Άγιος τα δεχόταν όλα με πολλή υπομονή. Βλέποντας τη σταθερότητά του ο πασάς διέταξε τον απαγχονισμό του.

Με ένα χριστιανό που του έφερνε τροφή, του έστειλε ο ιερέας Γρηγόριος τα Άχραντα Μυστήρια μέσα σε μία σταφίδα και μετάλαβε όλος αγαλλίαση. Όλη τη νύχτα έμεινε άγρυπνος προσευχόμενος.

Το επόμενο πρωί τον έφεραν στο κέντρο της Κρήνης, όπου είχαν στήσει την αγχώνη. Εκεί τον ρώτησαν για τελευταία φορά αν αλλάζει γνώμη, προσφέροντάς του πολλά αξιώματα, τιμές και πλούτη. Ο Άγιος τους απάντησε : Το μόνο αξίωμα που επιθυμώ είναι να πάω μια ώρα γρηγορότερα στον Χριστό.

Τότε οι δήμιοι του πέρασαν τον βρόχο στον λαιμό και ο Άγιος στρέφοντας το πρόσωπο προς ανατολάς και προφέροντας Μνήσθητί μου, Κύριε, παρέδωσε το πνεύμα.

Σύμφωνα με τη συνήθεια το λείψανό του έμεινε κρεμασμένο και φρουρούμενο τρία μερόνυχτα. Κάθε νύχτα ουράνιο φως ερχόταν πάνω στο Άγιο λείψανο και ένας ιερέας ο οποίος το θυμιάτιζε. Όταν πήγαν να του μιλήσουν οι φύλακες αγαρηνοί ο ιερέας έγινε άφαντος μαζί με το φως. Οι φύλακες είπαν στους κυρίους τους ότι ο μάρτυρας και μετά θάνατον κρατά το πείσμα του, γιατί το πρόσωπό του που είναι στραμμένο προς ανατολάς δεν μπορούμε να το στρέψουμε αλλού, και ο Θεός οργίστηκε με μας και έριξε φωτιά να μας κάψει. Τότε διατάχθηκαν να τον κατεβάσουν κι αφού τον σύρουν στους δρόμους ν' ανοιχτούν με βάρκα στη θάλασσα και να τον ρίξουν να τον φάνε τα ψάρια.

Ο Θεός, ο οποίος τιμά τους Αγίους Του, οικονόμησε τα πράγματα έτσι ώστε ν' ανασυρθεί από κάποιο πλοίο και να μεταφερθεί στη Ρωσία, όπου έτυχε τιμητικής ταφής.

Ο Άγιος εμφανίζεται, σε όσους τον επικαλούνται, ως ναυτικός, ως «ο Άγιος Γεώργιος ο θαλασσινός».